

forening, for det er ikke saa store Summer, at man egentlig kan tale om Forsørgelse. Men det er en Hjælp, som kan ydes til de Folk, der selv yde Bidrag og have samlet en efter deres Forhold ikke saa lille Kapital endda. Naar man husker, hvad man bør huske, at Optagelsesbetingelserne ere ganske de samme som til de anerkendte Sygekasser, saa vil man vide, det er Smaafolk, Folk, hvis hele Aarsindtægt knapt nok kan sættes fra 400 til højst 1,000 Kr. Jeg tror, enhver vil indrømme, at naar disse Mennesker, der skulle leve og ernære en Familie af en saadan Sum, have været i Stand til at samle sig en Kapital for paa den Maade at støtte sig selv paa deres gamle Dage, saa er det et af de Tilfælde hvor man med Rette — jeg kunde fristes til at sige: kunde ~~kræve~~ Hjælp til Selvhjælp. Og dette er saa meget mere berettiget, som den Gang Alderdomsforsørgelsesloven kom, og der blandt Medlemmerne blev Tale, om man skulde søge nu at forandre Betingelserne, saa at Understøttelsen fra at være en Hjælp paa de gamle Dage kun skulde ydes for et Aaremaal af 10 Aar, fra det 50de til det 60de Aar, for derved at holde Medlemmerne fri af Fattigvæsenet, saa de kunde faa Alderdomsforsørgelse, da var det store Flertal enig om, at det var ikke Formaalet ad den Vej at kunne frigøre sig, saa at man kunde opnaa Alderdomsforsørgelsen, men at det egentlige Formaal var, at man vilde forsørge sig selv. Nu er det klart, at med de Lønninger, som jeg nævnte, have de Folk naturligvis Udsigt — tidligere havde de kun Udsigt til Fattiggaarden — til at faa Alderdomsforsørgelse. Men naar de have det Maal og ihærdig stræbe for selv at hjælpe sig frem til at naa det, mener jeg ogsaa, at man med nogen Føje kan tale deres Sag og vente Imødekommen fra alle Sider for at faa den Hjælp, som er nødvendig, for at de nogenlunde kunne blive ved i det Spor, de ere komne ind i. Da jeg for fem Aar siden omtalte denne Bevilling, og vi derefter fik Tilskuddet paa de 1,000 Kr. — vi havde tidligere 500 Kr. til Administration, hvilke vi have beholdt — var Stillingen den, at Foreningen var delt i 115 Kredse med 2,500 Medlemmer, og de havde opsparet en Kapital paa omtrent 25,000 Kr. Det er jo meget, og det have de kun kunnet naa ved at lægge det Pres paa dem selv, at i de første 10 Aar maatte der intet udbetales af Kassen, fordi de indsaa, at hvis de ikke fik et fast Fond, kunde de ikke yde de gamle Støtte af nogen nævneværdig Betydning. Efter

disse fem Aars Forløb skal ifølge Lovene de, der have været længst i Foreningen og været Medlemmer i fem Aar have $1\frac{1}{2}$ Gang saa meget som de, der ikke have været Medlemmer saa længe. Dette er jo naturligt, thi det er først og fremmest de ældste og dernæst dem, der have bidraget mest til Foreningen. Det er ikke store Portioner, de have faaet. De have faaet 14 Kr. de første 2 Aar og i de 3 sidste Aar 18 Kr. De have været glade derved, og det har gjort sin store Nytte. Fra anden Side, hvor man ogsaa har arbejdet meget for Smaakaarsfolk, har man endogsaa spottet derover og sagt, at det er ikke meget at yde. Det er ogsaa lidt nok, men hvis Sagen faar den Støtte, som det forekommer mig, at den om ikke just har Krav paa, saa dog har Føje til at vente fra alle, der have Indflydelse derpaa, kunde det jo blive mere i Fremtiden, men Stillingen er saaledes, at hvis man ikke faar Beløbet forhøjet paa det kommende Aars Finanslov, vil man ikke en Gang kunne yde i det næste Aar saa store Beløb som bestemt. Nu kunde man spørge: fortjener Foreningen dette forøgede Bidrag, som jeg her anbefaler at give, og dernæst kunde man spørge, hvorledes staar Foreningen nu i Forhold til for fem Aar siden. Jeg skal da meddele, at medens der for fem Aar siden var 115 Kredse, er der nu 135, medens der den Gang var 2500, er der nu lidt over 4000 Medlemmer, medens der den Gang var 25,000 Kr. i det faste Fond, er der nu 40,000 Kr. De Tal forekomme mig at være ret betegnende, naar man tager Hensyn til, at det er Folk, der sidde i smaa Kaar, Folk, som for at yde deres eget lille Bidrag maa knappe af paa det, de fleste af os andre vilde holde for Nødvendighedsartikler, paa Mad, Klæder og Varme. Understøttelsens Størrelse har jeg nævnt for de enkelte, med Hensyn til den samlede Sum skal jeg nævne, at i 1894, da vi begyndte, var den 953 Kr. 10 Øre, i 1895 1,515 Kr. 75 Øre, i 1896 2,411 Kr. 20 Øre, i 1897 3,253 Kr. 60 Øre, i 1898 3,543 Kr., det bliver i alt 11,676 Kr. 65 Øre. Disse Penge uddeles af Kassens egne Midler, men dertil kommer saa yderligere det Beløb paa 1,000 Kr., som vi faa aarlig af Statskassen. Men vi have nu frygtet, at der kunde komme knappe Tider, saa det ikke slog lige saa godt til hvert Aar, derfor have vi først brugt den Forsigtighedsregel at lægge nogle af de 1000 Kr. til Side, saaledes at vi i Fjor havde omtrent 2000 Kr., som vi tænkte brugte til Udjævningsfond. I Aar have vi imidlertid maattet